

nyde Frugterne deraf. Men jeg tror, som allerede flere have udtalt, at man paa dette Omraade er nødt til ikke at gjøre en pludselig Overgang, men holde sig til den historiske Gang hjemme hos os. Vi kjende jo Patentet, kjende dem nu som en Bevillingsfag, og vil man gjøre et Skridt i dette Forhold, saa forekommer det mig, at man skal ordne det ved Lov efter de Principer, som gjælde i den største Del af den øvrige civiliserede Verden, men vogte sig for at gjøre saa langt et Skridt som det paa een Gang at ville lafte hele denne Institution over Bord. Jeg glæder mig derfor ved, at det ærede Medlem subsidiært vil slutte sig til den Ordning, som er foreslaaet her i Lovforslaget, og jeg vil meget anbefale det ærede Thing ikke at gjøre et altsor pludseligt Skridt, men tværtimod at ordne dette Anliggende saaledes, at der ikke brydes med den bestaaende Tilstand uden som sagt ved den foreslaaede Omordning af Forholdene, idet man fra Bevillingsvæsenet gaar over til at se en Lov hjemle Tilstanden.

Det ærede Medlem gjorde forskjellige Bemærkninger, som jeg nu skal tillade mig at imøbegaa, da jeg tror, at det vil være nødvendigt yderligere at fortsætte Diskussionen om det almindelige Spørgsmaal. Det blev saaledes fremhævet, at man skulde betage Udlændinge Udgang til at faae Patent, og det ærede Medlem henviste i saa Henseende til vor Næringslovgivning og dertil, at der i den er forlangt længere Tidsophold, for at Bedkommende skal kunne erholde Udgang til at drive Næring. Jeg tror dog at maatte gjøre opmærksom paa, at mange Opfindere slet ikke ere Næringsdrivende. Der er mange Mænd, som ere særlig skikkede til at gjøre Opfindelser, og som anvende deres Tid og Arbeide og deres Indsigt derpaa, men som ville være i stor Forlegenhed, hvis de selv skulde indrette en Industri og gjøre deres Opfindelser frugtbringende. Det er altsaa Noget, som i og for sig slet ikke kan kaldes en Næringsfag at gjøre Opfindelser, og vi ville utvivlsomt blive uheldigt stillede, hvis vi her i dette lille Land vilde tage en Bestemmelse, hvorved vi ubelukkede Udlændinge fra at faae Patent, thi medens et Patent for Danmarks Bedkommende ubetinget kun giver Eneret for et lille Omraade, giver et Patent i Frankrig, England eller Rydskland et finantfielt Udbytte paa et meget stort Omraade, og man kan være forvisset om, at hvis vi ubelukkede Udlændinge fra at faae Patent hos os, vilde man meget snart finde paa at gjøre Gjengjæld fra andre Lande, saaledes at danske Opfindelser ikke vilde blive patenterede i Udlandet. I det Hele tror jeg, at paa et Omraade som dette, paa det industrielle Omraade og i Alt, hvad der angaar Industri og Opfindelser, maa den internationale Forbindelse siges at være af væsentlig Betydning, og som Følge deraf blive alle Indskrænkninger af denne Art efter den almindelige Mening opfattede som temmelig snever-

hjertede. Man bør paa dette Omraade lade Udlændinge ligesaa vel som Indlændinge nyde Beskyttelse for, hvad de have bragt tilveie, og ligesaa vel lade Udlændinge her i Landet nyde Godt af Beskyttelsen for en saadan Opfindelse som Indlændinge. — Den næste Bemærkning, det ærede Medlem gjorde, gjaldt Betalingen for Patentet. Jeg tror, at det ærede Medlem oversaa Slutningen af den paagjældende Paragraf, idet han gik ud fra, at man skulde betale en Kjendelse af 20 Kroner for at faae et Patent. Dette er ikke rigtigt. Naar der i den sidste Passus af Paragrafen udtales, at Kjendelsen for at løse Patent skal betales forud for hver 5 Aar, vil der jo være Tale om strag at erlægge 5 Gange 20 eller 100 Kroner, og Kjendelsen er altsaa ikke saa overordentlig ringe, som det ærede Medlem mente. Jeg tror her strag at burde gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Kajser), der sandt, at denne Kjendelse var sat for høit, idet man her som ved saa mange Leiligheder maa gjøre opmærksom paa, at det noget er en Smagsfag, til hvilken Størelse man vil sætte saadanne Kjendelser. Naar det ærede Medlem troede, at Grunden til, at Kjendelsen er sat til 100 Kroner ved Udtagelsen af Patentet for de første 5 Aar, er, at man paa den Maade vil formindste Løbet af Patentføgende, der ville overhænge Regjeringen om at faae Patent, maa jeg sige, at dette slet ikke har ligget i Regjeringens Rante ved Udarbejdelsen af Forslaget. Grunden er den, at man ikke kan ønske, at Folk, der gjøre mindre Opfindelser i stort Maal komme løbende for at faae Patent mod at erlægge 10 Rd. og saa søge at anbringe Patentet hos En eller Anden, der mulig er godtroende nok til at ville optage den Ide, saa at man paa den Maade faar en hel Del Industririddere, der skaffe sig Patentet uden at have den alvorlige Hensigt at ville gjøre Andet dermed end for en lille Avance at blive af igjen med dem. Jeg tror, at den Kjendelse af 100 Kroner, der er sat, vil være en passende Mellemvei mellem det, at Enhver kan løbe hen og løse et saadant Patent, og det at sætte Kjendelsen saa høit, at det kan være trykkende for den mindre Bemidlede at skaffe sig Patent paa sin Opfindelse. Man vil meget let komme til at sætte Kjendelsen altsor lavt, saa at det blev Coutume, som det en Tid har været f. Ex. i England, at man i den Grad tog Patent paa alt Muligt, at man, som det ærede Medlem for Forsens oplyste, tidt saae Staalpenne og andre saadanne Smaating, hvorpaa der stod „Patent“, uden at man i Grunden kunde se, hvad Anledningen var til, at den Ting var patenteret. Hensigten med at løse et saadant Patent, er ikke at gjøre det gjældende mod Noget, men ganske simpelt at erhverve det som Nællame for Opfindelsen for at faae Godtroende til at antage, at det er en særlig rar og god Ting, som han bør anskaffe sig. Jeg synes, at man maa komme til ikke at gjøre det